

เข้าใจผู้เรียน...ปรับเปลี่ยนกระบวนการ

“ **ทำไมถึงอยากเป็นครู** ” เป็นคำถามที่วิวไม่สามารถตอบได้จริงๆ ว่าทำไมตนเองถึงอยากเป็นครู ชอบสอนหนังสือเหรอ?

รักเด็กเหรอ? เป็นตัวเลือกที่วิวก็ยังเลือกไม่ได้ วิวก็ถามตนเองตลอดว่าทำไมต้องเป็นครู เพราะอะไรแต่นั้นมันสำหรับอดีต ตอนนี้วิวรู้แล้ว

ว่าทำไมถึงอยากเป็นครู

วิวมีเรื่องๆ หนึ่งอยากจะเขียนให้ทุกคนได้อ่าน เป็นเรื่องที่วิวสามารถหาคำตอบของการอยากเป็นคุณครูของวิวได้ เรื่องมีอยู่ว่า...กาลครั้งหนึ่งมีครูผู้สนใจ

ดีชื่อว่าครูวิว ครูวิวได้มีโอกาสสอนคณิตศาสตร์ห้อง 3 และยังได้เป็นครูประจำชั้นห้องนี้อีกด้วย และมีเด็กน้อยตัวเล็กน่ารักคนหนึ่งชื่อพิมพิมเป็นเด็กน่ารัก ช่างพูด

ช่างคุย และที่สำคัญไม่ชอบเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็นอย่างมาก มีอยู่วันหนึ่งครูวิวได้เข้าไปสอนห้องของพิมแค่พิมเห็นหน้าครูวิวก็พูดขึ้นมาเลยว่า “ **วิชา**

คณิตศาสตร์อีกแล้วเหรอ หนูไม่ชอบเรียนวิชาคณิตศาสตร์เลย ” ตอนนั้นครูวิวรู้สึกสงสัยว่าทำไมพิมถึงคิดว่าวิชาคณิตมันน่าเบื่อในหัวมึง

เรียนพิมไม่ค่อยตั้งใจฟัง จดบ้างไม่จดบ้างและเป็นอย่างนี้ในคาบวิชาคณิตในวันถัดไปอีกเช่นเคย ตอนนั้นครูวิวรู้สึกว่าจะปล่อยไปให้เป็นแบบนี้อีกไม่ได้ จะต้องทำ

อะไรสักอย่าง เนื่องจากครูวิวเป็นครูประจำชั้นห้องของพิมจึงมีโอกาสได้เจอกันบ่อยๆ เลยมีเวลาได้พูดคุยกันถึงเรื่องนี้ พิมบอกว่าวิชาคณิตศาสตร์ยาก เรียนไปก็

สอบไม่ผ่านอยู่ดี ทนายสอบตกวิชาคณิตศาสตร์เกือบทุกครั้งเลย วันนั้นครูวิวก็เลยชวนพิมมาทำการบ้านตอนเย็นด้วยกัน มีคนเคยบอกว่า “เราเปลี่ยนทิศทางลม

ไม่ได้ แต่เราปรับใบเรือได้ เราเปลี่ยนผู้อื่นไม่ได้ แต่เราปรับตัวเองได้” ครูวิวก็เลยคิดเราเปลี่ยนคนอื่นนั้นมันยาก ลองเริ่มที่ตัวเราเองก่อนดีกว่า ครูวิวลองจินตนาการ

ตนเองว่าถ้าตนเองเป็นพิมเราอยากจะทำให้ครูสอนในลักษณะแบบไหน ครูวิวก็เลยคิดว่าพิมน่าจะชอบการสอนแบบค่อยเป็นค่อยไป ไปกันทีละก้าว ครูวิวก็เลยเริ่ม

สอนพิมตั้งแต่ความรู้พื้นฐานเพื่อที่เขาจะได้มองว่าคณิตศาสตร์ไม่ได้ยากอย่างที่คิดเขา ซึ่งพิมก็ตั้งใจฟังและสามารถทำการบ้านได้ เมื่อมีการบ้านครั้งต่อไปถ้ามีข้อ

ไหนที่พิมไม่สามารถทำได้พิมก็จะเข้ามาถามว่าข้อนี้ทำแบบไหน ทำแบบนี้ได้ไหมครูวิวก็พยายามอธิบายซ้ำๆ แบบชัดเจนว่าควรทำแบบไหน และก็เป็นแบบนี้ไป

เรื่อยๆ จนถึงช่วงสอบปลายภาค พิมก็ได้มาพูดให้ฟังว่าตนเองต้องสอบตกแน่ๆ เลย ครูวิวก็เลยถามพิมว่าก่อนสอบต้องได้อ่านหนังสือบ้างไหมได้ทบทวนก่อนสอบรึ

เปล่า ซึ่งพิมก็ตอบกลับมาว่าไม่เคย ครูวิวก็เลยบอกให้พิมไปอ่านหนังสือเมื่อถึงวันสอบปลายภาคจะได้สอบผ่าน พิมก็เลยพูดกลับมาว่า “**ถ้าหนูสอบผ่านชื่อ**

ขนมไม้ให้หนูด้วยนะ หนูอยากกิน”ครูวิวก็เลยตอบตกลง **ทุกคนคิดว่าพิมสอบผ่านไหมได้ขนมไม้จากครูวียรีเปล่า**ครูวิวบอกได้ว่า

คะแนนของพิมไม่ใช่แค่ผ่านแบบธรรมดา แต่มันเกือบเต็มเลยต่างหาก **พิมได้คะแนน 24 จาก 25 คะแนน** ทุกคนคงไม่อยากจะเชื่อ ตอนที่ครูวิว

ตรวจข้อสอบครูวิวก็ไม่อยากจะเชื่อเหมือนกันว่าข้อสอบชุดนี้เป็นของพิม ครูวิวจำช่วงเวลาที่ได้ออกคะแนนสอบได้เป็นอย่างดี พิมเป็นเด็กคนแรกที่ต่อแถวฟัง

คะแนนสอบ พอครูวิวบอกคะแนนว่าทนายได้คะแนน 24 จากคะแนนเต็ม 25 คะแนน พิมถามว่าครูวิโกหกรึเปล่า ครูวิวก็บอกว่าไม่ได้โกหกจากนั้นพิมก็ร้องดีใจ

ใหญ่เลย ไม่ใช่แค่ทรายที่ตกใจเพื่อนๆ คนอื่นก็ตกใจไม่แพ้กัน พวกเขารื่นรมย์กันยกใหญ่ วิภาถามพิมว่าได้อ่านหนังสือมาไหมพิมบอกวิว่าพิมอ่านหนังสือมาเยอะ และแม่ก็ช่วยติวให้ก็เลยทำได้ เรื่องที่วิเล่ามาเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับวิจริงๆ เป็นเรื่องที่วิรู้สึกประทับใจ ดีใจทุกครั้งทีนึกถึงเหตุการณ์นั้น ตอนนั้นวิรู้สึกมีความสุขมากที่เห็นเด็กตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่สอบวิชาคณิตศาสตร์ไม่เคยผ่านแต่กลับได้คะแนนเกือบเต็มในครั้งนี้นั้น บางทีอาจไม่ใช่ที่วิเปลี่ยนแปลงตนเอง แต่พิมก็อาจจะเปลี่ยนแปลงตัวด้วยเหมือนกัน “ ถ้าอยากประสบความสำเร็จก็ต้องกล้าที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง ”

“ ทำไมถึงอยากเป็นครู”วิก็ไม่ว่าจะเขียนอธิบายแบบไหนถึงความรู้สึกนั้น วิบอกได้แค่ว่าวิชอบช่วงเวลาที่ได้อยู่กับพวกเขา ชอบรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ ชอบเห็นพัฒนาการเติบโตทีละเล็กทีละน้อยของเขา วิอยากให้กำลังใจคุณครูทุกคน วิรู้ว่ามันเหนื่อย แต่อยากให้ทุกคนสู้ต่อไปนะคะ วิมีคำคมอันหนึ่งมาฝาก มันมีความหมายดีมาก ๆ “ Never get tired of doing little things for others. Sometime those little things occupy the biggest part of their hearts. อย่าเบื่อหน่ายกับการทำสิ่งเล็กๆ เพื่อคนอื่น เพราะบางครั้งสิ่งเล็กๆ นั้นอาจกลายเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ในหัวใจของคนเหล่านั้น ”

